

A jó pásztor

Időpont: Húsvét utáni 2. vasárnap, 1956. április 15.

Alapige: János 10,11-16.

Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. A béres pedig és a ki nem pásztor, a kinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jőni, és elhagyja a juhokat, és elfut: és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat. A béres pedig [azért] fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra. Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem [is] ismernek az enyéim, A miként ismer engem az Atya, és én [is] ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és léssen egy akol [és] egy pásztor.

A jó pásztorról szóló példázat, melynek egy része a mai napra kijelölt szent lecke, ünnepélyes kettős ámennel kezdődik, magyarul: „Bizony, bizony mondom néktek.” /1. v./ Ez Jézus esküformulája. Akkor szokta használni, mikor nagyon fontosnak tartja a mondanivalóját. Miért olyan fontos Jézus számára a jó pásztorról szóló példázat? Azért, mert önarckép. Vezérmondata ez: Én vagyok. Négyyszer mondja Jézus ezt a mondatot a példázatban. Mindig nagy dolog az, mikor valaki – különösen, ha, mint Jézust, sosem bántja az önhittség és dicsekedés – feltárja a szívét és elkezd vallani önmagáról, arról, hogy kinek tartja önmagát.

Ebben a példázatban azonban Jézus nemcsak azt akarja megmondani, hogy kicsoda Ő, hanem azt is, hogy kicsoda Ő a mi számunkra. Ezért is választja a pásztor képét. A pásztor nem önmagáért van, nem is a juhok vannak a pásztorért, hanem a pásztor van a juhokért. Így akarja szívünkbe vésni, hogy Ő él-hal értünk. Nagyon fontos a számára, hogy mi ennek tudatában legyünk. Életcéljának megvalósítása függ ettől. Ezért is kezdi olyan ünnepélyesen.

Hallgassuk meg mi is ennek az ünnepélyességnek megfelelő figyelemmel a jó pásztor példázatának üzenetét: Jézus a mi jó pásztorunk!

1. Jézus a mi jó pásztorunk, mert ismer minket, az Ő barátjait.

„Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim, amiként ismer engem az Atya, és én ismerem az Atyát” /14-15. v./ – mondja Jézus. A példázatnak első, a mai szent leckébe fel nem vett részében is beszél már Jézus erről a kérdésről. Ott egy külön képet is használ a pásztoréletből ennek az igazságnak megvilágosítására: a nyáj reggeli kivonulásának képét. /1-5. v./ A mezőn a nyájak számára közös akolt szoktak építeni. Ez az akol egyszerű, fedetlen, csupán fallal körülkerített tér volt. Alkonyatkor ide hajtották a

pásztorok nyájait s ennek biztonságában pihentek a nyájak. Egyetlen ajtajában egy pásztor vigyázott. Reggel azután megjelentek a pásztorok, megálltak az ajtó előtt s elkezdte ki-ki hívni a maga bányáit. Mindegyik bányának neve volt. A pásztorok úgy mondták a neveket egymás után, mintha névsort olvasnának s az összezsúfolt, összekeveredett bányatömegeből egymás után váltak ki a néven szólított bányák, kifurakodtak a tömegeből s odasiettek a pásztorukhoz. A pásztor személy szerint ismerte őket s ők személy szerint ismerték a pásztorot.

Nincs ebben semmi csodálatos a keleti ember számára. Nálunk is csak a városi ember álmélkodik rajta, a falusi tudja jól, hogy a magyar pásztor is ismeri nyáját. Ha talán nincs is minden jószágának neve, de van tulajdonosa. Meg tudja mondani, hogy melyik kié. Ismeri a természetét is. Tudja, hogy ez kezes jószág, az rakoncátlan, ez lomha, mindig elmaradoz, az eleven, mindig elkalandozik. Számon tartja azt is, hogy melyik mikor fog elleni. Idegennek csak egy tömeg a nyáj, melyben nem lehet eligazodni, a pásztornak egy család, melynek minden tagját név és természet szerint is ismeri.

Az az ismeret azonban, mellyel Jézus ismer minket, még a pásztorénál is különb. Azt mondja, hogy Ő nemcsak úgy ismer minket, mint a pásztor a bányáját, hanem úgy, amiként az Atya ismeri Jézust és Jézus az Atyát. Testestől-lelkestől ismer minket. Jobban, mint magunk saját magunkat. Ismeri a gondolatainkat, mielőtt ajkunkon lenne a szó. Érzéseinkben úgy olvas, mint valami nyitott könyvben. Nincs előtte semmi titkunk. Ismeri a bűneinket is. Mindez pedig nem valami összbenyomás nála az emberiség felől, hanem egyéni ismeret. Az Úr nemcsak a mi pásztorunk, hanem az Úr az én pásztorom.

Csodálatos szeretet, mely annak dacára, hogy ismer, még hozzá ilyenek ismer engem, mégsem hidegedik el tőlem, nem szűnik meg pásztorom lenni, sőt minél nyomorultabb, minél gonoszabb vagyok, annál inkább a pásztorom akar lenni, mert tudja, hogy rászorulok! Jézus a tévelygő juhok s az elcsavargott bányáknak is pásztor. Ő az igazi, az egyetlen jó pásztor. Csak rá érdemes hallgatni, csak őt érdemes követni.

2. Jézus a mi jó pásztorunk, mert él értünk, az Ő bányáiért.

„Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért” /11. v./ – mondja Jézus. Ezzel nem csak azt akarja mondani, hogy a jó pásztor meghalni is kész juháiért, hanem azt is, hogy élni is csak értük akar. Önfeláldozó élete nem csupán egy hősi halál nagyszerű gesztusában villan fel, hanem egy hősi élet apró önfeláldozásaiban is ég és elég.

A bányák ugyanis egymagában tehetetlenek. Gondoskodásra szorul. Kell, hogy legyen valakije, aki füves legelőre, üdítő vízre vezeti és oltalmazó akolt épít a számára. Mindezt a pásztor biztosítja a bányák számára. Ezért gondterhelt a jó pásztor élete. A nyájnak nincs gondja.

Minden gondját a pásztorra vetette s a jó pásztor az egész nyáj gondját magára vette. Lemondott a saját életéről s csak a nyájáért él. Nem az vezérli, hogy neki mi a jó, hanem az, hogy a nyájnak meglegyen mindene. A mai szent lecke előtt így fejezi ki ezt Jézus, a jó pásztor: „Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.” /10. v./

Gondoltál-e már arra, hogy földi életed létszükségleteit annak köszönheted, hogy Jézus neked is jó pásztorod? Nem egyszerűen az isteni gondviselés kérdése ez. Az, hogy van zöld pászit, üde víz, védelmet nyújtó karám, az Isten gondviselése, de hogy mindez a bárányt elteti, az már a pásztor jósága. Talán a terméketlen fügefafa példázata szemlélteti legjobban ezt az igazságot. /Luk. 13, 6-9./ Az, hogy a terméketlen fügefafa nem kerül megérdemelt sorsára, a tűzre, hanem élet meghosszabbítást, sőt új életerőket kap, a vincellér könyörgésének köszönhető. Ez a vincellér ugyanaz, mint a jó pásztor: Jézus Krisztus. Isten gondviselése tehát, mikor az egyénre nyer alkalmazást, mindig kegyelmi tény, melyet Krisztus szerez meg számunkra. Az a Krisztus, akiről azt mondja a Zsidókhhoz írt levél /7,25./: mindenha él, hogy esedezzek érettök.

Lehet, hogy erre azt mondod: Nem nagyon látszik meg az életemen, hogy Jézus az én jó pásztorom. Elég sok baj van az életemben. Nincs jogod ilyen panaszra. A báránynak nem szabad elfelejteni, hogy a pásztor nem valami kényelmes palota jólétéből dirigálja, hanem megosztja vele a sorsát. A nap az ő bőrét is cserzi, az eső őt is mossa, a széltől ő is didereg. Ha ő békén tűri értem, nekem sem lehet panaszom. Jézus Krisztus, a jó pásztor is vállalta értünk az emberi sorsot. Gazdag lévén szegénnyé lett értünk. Isten lévén emberré lett értünk. Szent lévén bűnné lett értünk. Hidd el, hogy sokkal jobb dolgod van, mint volt Jézus Krisztusnak, a jó pásztornak!

3. Jézus a mi jó pásztorunk, mert meghalt értünk, az Ő bárányiaiért.

„Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.” /11. v./ Az erre az ígére következő versek azt mutatják, hogy itt Jézus a halálra is gondol. Arról beszél ugyanis, hogy a nyáj veszedelemben forog s védelemre szorul. Farkas ólálkodik körülte. A farkas erősebb, mint a bárány, ha tehát a nyáj kívülről nem kap segítséget, menthetetlenül a farkasok prédája lesz. Ez a külső segítség a pásztor. De nem mindegyik pásztor. A béres is pásztor, sok jó szolgálatot végezhet, de biztonságot nem nyújt, mert a veszedelem idején elfut. A jó pásztor azonban szembeszáll a veszedelemmel és megmenti nyáját, ha rámegy is az élete.

Jézus Krisztus ez a jó pásztor. Nem hagyott minket szabad prédául, csak hogy önmagát megmentse. Szembeszállt ellenségeinkkel: a bűnnel, halállal, kárhoyattal, Sátánnal. Ráment az élete. Rajta töltötte ki dühét minden mi ellenségünk. Nézz a keresztre! Ott meglátod, mi lett volna a sorsod, ha Jézus közbe nem veti magát. Neki sem volt könnyű. Ebben a fejezetben is

újra meg újra visszatér erre a kérdésre: életemet adom a juhokért. /15. v./ A jó pásztor nem valami álmodozó, andalgó, eget bámuló, tilinkózó, romantikus mese-pásztor, hanem harcos, aki meg is tud halni bárányaiért. Ne felejtsd el, hogy Krisztusnak a kereszten függő, meggyalázott, agyongyötört holtteste az ára annak, hogy neked van bűnbocsánatod, életed, üdvösséged!

Mindaz, amit a jó pásztor példázata elmond nekünk, nemcsak történet, nemcsak múlt, hanem mai valóság. A meggyilkolt jó pásztor nem maradt a halálban, hanem feltámadt s folytatja, sőt kiterjeszti munkáját. Gyűjtögeti nyáját. Sok mindenféle akolban vannak az Ő bárányai s ezeket szeretné az Ő pásztorsága alatt egy nyájban tömöríteni. Az Ő hívó, gyűjtögető szava szól a bibliában, zúg a harangban, a prédikációban, az Ő sajtója nyomtatott betűiben. Hallod-e a szavát? Ráismersz-e hangjára, mint Mária Magdaléna, mikor Jézus megszólította? Hallgatsz-e a szavára? Engedelmeskedsz-e neki? Követed-e Őt? A bárány nagyon ostoba állat. Csak egy tudománya van: Ismeri a pásztor hangját s ösztönösen menekül az idegen hangtól. Az idegentől elmenekül, a pásztorához odasiet. Van-e neked ennyi bölcsességed? Ráismersz-e a báránybőrbe bújt farkasra, mihelyt megszólal? Legédesebb csábszavai mögött is megérzi-e szíved, hogy itt az ellenséged beszél? Jézus hívó hangja mindig Őhöz és a többi bárányhoz, a nyájba hív. Tudod-e vállalni testvérednek mindazt, kit Jézus elvállal a bárányának s ki elvállalja Jézust jó pásztorának? Hívó szava bárcsak ne térne ma sem vissza üresen! Ámen.